

Nagy Helga A LÓPOKRÓC

1944 ősze lehetett, egy hideg októberi- novemberi nap, de még az eső is szomorította, hűtötte a levegőt. A történet egy tanyán játszódott Nánás és Görbeháza között, amely apukám nagyszüleinek, és nemrég született kisbabájuknak adott otthont.

Ez a kisbaba nem más volt, mint apukám keresztanyja, az én nagymamám nővére. Ekkoriban nagyon rossz idők jártak, mivel még javában zajlott a II. világháború.

A férfiak nagy része vagy a fronton volt, vagy hadifogságban. A szeretteik azt sem tudták, hol vannak, hazatérnek-e még. Itthon a nők látták el a feladatokat, és mindenki féltette a családját.

Az átvonuló német katonák épp a tanya mellett haladtak, ahol meg is álltak. A dédnagymamám a ház előtt álldogált, karjában tartva kisbabáját. A katonák szemügyre vették a kis birtokot, talán fosztogatni is akartak, de az őket kísérő tiszt magyarázott nekik valamit, ami miatt semmit nem vittek el az amúgy is szegény családtól.

A tiszt folyamatosan mutogatott, beszélt németül, de csak annyit értettek meg belőle, hogy neki is csecsemő gyermeke van otthon. A vezető azt is megkérdezte, hogy hol van most az édesapa, a ház gazdája, mire apukám nagymamája jelezte valahogy, hogy a férje orosz hadifogságba került.

A tisztet bizonyára megindította, hogy a gyermek fázott a hidegben, mert levette a lováról a lópokrócot, és a babára terítette. Dédnagymamám nagyon meglepődött, de értette a szándékot. Tudta, azért teszi a katona, mert ő is egy csecsemőt hagyott otthon, és nem akarta, hogy egy magyar asszony gyermeke fagyoskodjon ebben a zord időben.

Az egy méterszer egy méteres pokrócot apukám keresztanyja, az akkor még pici gyermek, most már 79 éves néni még mindig őrzi. Apám gyerekkorában is sokat előkerült a kedves történet, mivel névnapokon, születésnapokon újra és újra elmesélték.